

Azazel sau sorțul pentru popor

Acum vrem să ne îndreptăm atenția spre indicațiile, pe care le dă Dumnezeu cu privire la țapul care urma să i se dea drumul în pustie. Acest subiect va deveni mai clar, dacă pentru o comparație generală ne vom aminti de puterea sorțului pentru Domnul, deci de primul țap. Căci, așa cum am văzut, erau doi țapi în favoarea lui Israel. Incontestabil ei împreună reprezintă jertfa pentru păcat (versetul 5). Și amândoi au fost aduși înaintea Domnului (versetul 7). Însă primul țap este mai important dintre cei doi în ceea ce privește scopul lui. Noi îl vedem nu ca fiind pentru popor, ci pentru Domnul. El era evident și categoric pentru Dumnezeu. De aceasta trebuie să se țină seama în mod deosebit; căci dacă inima este trezită, ea este permanent în pericol să se gândească numai la o anumită ușurare într-o situație deosebită de necaz venită deodată. Te preocupă numai gândul cu privire la mijlocul de ajutor în suferința pe care Duhul lui Dumnezeu o face să fie simțită de suflet, de acea nimicire totală prin păcat, prin care sufletul devine așa de împovărat și din care cauză el strigă cu lacrimi și suspine către Dumnezeu după har.

Deci primul țap, sau sorțul pentru Domnul, scoate în evidență o cu totul altă necesitate – gloria Sa, care a fost atacată și lezată prin păcat. Sorțul era absolut necesar și avea prioritate, dacă era vorba ca un suflet să devină eliberat. Înainte ca pe o oarecare bază dreaptă să poată exista punctul de plecare pentru mântuire, Dumnezeu trebuia glorificat cu privire la păcat, și aici sorțul pentru Domnul își are locul lui. De aceea Dumnezeu, pe baza sângelui care era dus înapoia perdelei și era stropit pe capacul ispășirii și înaintea lui, Își are satisfacția profundă în lucrarea nespus de mare a Fiului Său, Domnul nostru Isus. Căci lucrarea Sa a înlocuit nedreptatea omului prin dăruirea Sa fără limite, până la extrem și cu orice preț, față de ființa și gloria lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a găsit odihna în acel sânge, care vorbea de dragostea dumnezeiască și suferințe desăvârșite pentru păcat. Tămâia era mai mult mirosul plăcut al harului Său personal în judecată.

Dar ascultarea s-a încheiat în umilință și suferință până la moarte în judecata asupra păcatului; și a fost o moarte, pe care nimeni altul în afară de Fiul lui Dumnezeu nu putea s-o guste. Lucrarea a fost înfăptuită, așa că în ceea ce privește păcatul, a fost îndepărtat orice obstacol. Și Dumnezeu este drept, dacă lasă să se vestească mesajul harului Său la întreaga creație de sub cer. Vedem că aceasta nu putea să fie revelată atâta timp cât exista Legea. Legea se referea în mod necesar numai la Israel. Ei erau poporul Lui, numai ei. Toate celelalte popoare erau fără Lege și erau necurate sau, ca să folosim comparația veche, „câini“, oricât de mare ar fi putut fi îndurarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost totdeauna bogat în har și El era dragoste și lumină în Sine Însuși. Dar oricare ar fi fost natura lui Dumnezeu și planurile Sale, atâta timp cât bariera Legii stătea înaintea Lui și aceasta nu putea fi înlăturată pe o cale dreaptă, acel har nu putea fi exprimat pe deplin, har care în moartea Domnului nostru Isus a îndepărtat orice obstacol dintre dragostea lui Dumnezeu și omul aflat în păcatele sale.

Noi trebuie să ne gândim, că Israel în tot timpul cât era sărbătorită marea zi a ispășirii stătea sub puterea Legii. Legea ar fi fost făcută fără putere, dacă harul, care tratează pe un păgân care crede tot așa ca și pe un iudeu, ar fi fost revelat. Legea este realmente sistemul care constă în diferențierea dintre sămânța aleasă a lui Avraam și națiuni. Că aceasta acum nu mai există, este un adevăr esențial al Evangheliei și al Adunării lui Dumnezeu; și ambele, Evanghelia și Adunarea, sunt rodul nu al modelului, ci al contra-modelului, Hristos. Marea zi a ispășirii, pe care Israel o sărbătorea o dată pe an, a menținut diferența, dar harul și adevărul, care au venit prin Isus și au strălucit la crucea Sa, și lumina slavei au îndepărtat orice umbră de felul acesta. Aceasta explică pe deplin faptul că în simbol nu auzim nimic despre păgâni. În același timp putem observa cât de puțin se vorbește despre Israel în cazul primului țap. Motivul pentru aceasta este clar. Era vorba în măsura cea mai înaltă de Dumnezeu; de aceea El trebuia glorificat; natura Sa, lumina Sa și dragostea Sa trebuiau satisfăcute, și totodată maiestatea Sa și adevărul Său, în lucrarea de ispășire.

Tocmai acesta era țelul în cazul primului țap, în măsura în care un simbol putea să explice aceasta. Era sorțul Domnului. Dar aceasta era tot ce includea lucrarea de ispășire? Nicidecum. Ceea ce este mult mai aproape și mai mult și mai direct cu privire la păcătos, ne este prezentat în țapul al doilea; și despre acesta tocmai am citit.

»Când va isprăvi de făcut ispășire pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar ...«. Aceasta stă în legătură cu primul țap. Tot așa era și cu vițelul, făcând excepție de faptul că acolo un rol principal îl avea gândul cu privire la ispășirea pentru casa preoțească. Atât la primul țap cât și la vițel era nu numai satisfacerea lui Dumnezeu cu privire la gloria Lui proprie în raport cu cei care erau păcătoși, ci și ispășirea locurilor cerești, care erau prezentate prin Locul preasfânt și prin cortul întâlnirii cu altarul.

Interpretarea nu este nicidecum lăsată pe seama fanteziei noastre. În primul capitol din epistola către Coloseni găsim adevărul, care explică toate acestea: »Și să împace toate lucrurile cu Sine prin El, ... făcând pace prin sângele crucii Lui.« Ce se înțelege prin »toate lucrurile«? Persoane de pe pământ sau din cer? Nici una, nici cealaltă. Prin »toate lucrurile« se înțelege creația în totalitatea ei, »atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din cer«. Ca să se dovedească, că acesta este înțelesul, trebuie numai să se citească mai departe: »Și pe voi, ... v-a împăcat«. Nimic nu poate fi mai exact. Împăcarea »tuturor lucrurilor« și nu numai a noastră este legată cu crucea Domnului nostru Isus Hristos. Auzim despre planul mare al lui Dumnezeu pentru viitor, când a fost făcută pace prin sângele crucii Lui, »ca să împace toate lucrurile cu Sine«. După aceea urmează aplicarea lucrării ispășitoare a lui Hristos la aceia care acum cred.

Aici este vorba și de succesiune: »Când va isprăvi de făcut ispășire pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de Lege cu care au păcătuit ei«. Aici este dat un tablou foarte viu despre povara insuportabilă pe care o simte sufletul care a fost trezit. Marele preot este văzut și auzit aici cum se preocupă permanent și singur cu inima întristată și conștiința încărcată a lui Israel. Dumnezeu în îndurarea Sa bogată ia măsuri împotriva a tot ce ar putea să apese sufletul. »Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de Lege cu care au păcătuit ei«. Este bine să repetăm aceste cuvinte. Se poate exprima în cuvinte mai impresionate ceea ce apasă așa de mult o conștiință împovărată? Cât de profund ne impresionează, că Dumnezeu mărturisește așa de puternic dorința Sa, ca ei să nu fie așa de încărcăți pe sufletele lor cu această povară nimicitoare: »Aaron ... să mărturisească peste el toate fărădelegile, etc.«

S-a spus deja că în cazul primului țap nu era nici o punere a mâinilor și în momentul acela nici o mărturisire a vreunor păcate. Cu toate acestea, ce se făcea acolo depășește în însemnătate ceea ce se făcea acum, căci nu există nimic care să pătrundă așa de mult la rădăcina păcatului, ca sentința lui Dumnezeu asupra păcatului în moarte. Și nimic nu adeverește mai clar îndepărtarea murdăririi prin păcat ca faptul că sângele era stropit înaintea capacului ispășirii și pe capacul ispășirii. Aceasta arăta clar, că Dumnezeu a fost satisfăcut în ceea ce merita păcatul și totodată atesta că, dacă păcatul nu poate scăpa din prezența lui Dumnezeu, El a luat măsuri ca să ajungă acolo sângele care curățește de orice păcat. De aceea, ceea ce rămâne înaintea lui Dumnezeu nu este păcatul, ci sângele care înfăptuiește lucrarea deplină de ispășire pentru păcat. Însă păcătoșii erau încă afară. Nu era nicidecum vorba, ca sângele să fie stropit pe ei. Aici este o neînțelegere serioasă și este cu adevărat o rătăcire cu privire la lucrarea de ispășire cu urmări grave.

Oamenii gândesc cu privire la lucrarea Domnului nostru Isus numai la păcătos. Dar aceasta nu este corect; aspectul primordial în lucrarea de ispășire este îndreptat spre Dumnezeu. Păcatul este judecat înaintea Lui. Se gândește și la păcătos, dar toate la locul lor; și când el este pus înaintea ochilor noștri, atunci avem o mărturisire detaliată. Există ceva care să aibă efect mai profund, mai curățitor decât mărturisirea? Biserica romană știe cum poate să folosească aceasta în folosul omenesc, căci cu cât credința fiecăruia este mai slabă, cu atât mai mare este mângâierea pe care el o primește prin spovedania păcatelor sale la urechea unui semene de-al său. Într-un astfel de

caz Dumnezeu înseamnă puțin, sau nimic, însă conștiința împietrită a omului simte o mare ușurare prin presupunerea că preotul, căruia îi mărturisește, stă ca loctiitor în locul lui Dumnezeu și că el este îndreptățit să acorde omului absoluțiunea (iertarea păcatelor) în Numele Lui.

Ce adevăr stă în mărturisire, ne este pus aici înaintea ochilor în cea mai importantă formă. Cătuși de puțin nu trebuie tăgăduit că mărturisirea are loc din suflet. Știm din prima epistolă a lui Ioan, că, »dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice fărădelege.« »Curățirea de orice fărădelege« privită din punct de vedere moral este un adevăr important. Dorința de a ascunde ceva de Dumnezeu este o nedreptate. Nu există nici o nedreptate făcută lui Dumnezeu care să nu aducă cu sine pagube pentru sufletul care nu este eliberat de rău. Dar ce deschide inima și face să se acorde încredere mărturisirii? Certitudinea că un Altul a luat asupra Sa toată povara păcatelor noastre, în toată mărimea ei. Nu există nici o îndoială cu privire la cine este Acesta. Isus este singurul, care știa de toate păcatele, le-a simțit și le-a cunoscut. Noi nu vorbim numai de moartea Lui ca ispășire și nu numai de conștiința noastră. Căci întristarea adevărată și smerită constă mult în sentimentul că judecata noastră de sine este așa de superficială. Aceasta nu poate aduce odihnă sufletului întristat. De aceea cât de bogat în binecuvântare era să ai o mărturisire absolut completă de la unul care era tot așa de autorizat ca și marele preot!

În limbajul Noului Testament Mijlocitorul între Dumnezeu și om este Omul Isus Hristos. Dacă El nu ar fi Dumnezeu, atunci cu adevărat aceasta ar avea puțină importanță; dar pentru că El este Dumnezeu, este un adevăr deosebit de important și mângâietor faptul că El a fost și Omul cu răspundere, care cunoștea orice secret al fiecărui om și a mărturisit înaintea lui Dumnezeu toate păcatele și toate nedreptățile fiecărui credincios în același chip desăvârșit în care El a suferit pentru ele în jertfa Sa. El a devenit Om pentru ca să poată fi un Loctiitor potrivit pentru păcatele noastre, care au fost puse înaintea lui Dumnezeu, simțite și detestate. Același, care pentru a judeca trebuie să cerceteze inima și rinichii de tot ce este în ele, ia aici în har asupra Sa »păcate fără număr« și nedreptățile noastre, ca și cum ar fi ale Lui, ceea ce Îi face imposibil să-Și ridice privirea spre Dumnezeu. Aici, prin marele preot nu ne este prezentată lucrarea preoțească din Locul preasfânt, ci este prezentat Cel Sfânt ca Loctiitor al nostru în desăvârșirea absolută a mărturisirii. El este Cel care ale cărui mâini sunt puse pe capul țapului. Sângele a fost vărsat și a fost dus ca fundament în prezența lui Dumnezeu; dar păcatele nu au devenit mai puține, ci mult mai multe. În felul acesta Dumnezeu a arătat prin simbol plinătatea lucrării lui Hristos pentru Israel, căci Israel iese clar în evidență atunci când avem țapul al doilea înaintea noastră. Atunci și acolo sunt mărturisite păcatele în toată dimensiunea și diversitatea lor.

Același principiu găsim și în ceea ce Domnul nostru a spus femeii păcătoase în casa lui Simon, fariseul. Harul nu ocolește cătuși de puțin păcatele celor mântuiți. Aceasta era imposibil în cazul unei mântuiri după voia lui Dumnezeu. Hristos nu o scuză, oricare ar fi fost felul căderilor din viața ei de destrăbălare. Ea nu s-a comportat totdeauna așa cum a făcut în acele momente; ci mult timp ea a fost o păcătoasă, așa cum erau și cei care o disprețuiau. Dar acum ea era – ce pagubă, că puțini sunt ca ea – la picioarele lui Isus. Ea sta acolo fără să spună un cuvânt; dar tot ce a făcut și a simțit ea stătea în chip desăvârșit descoperit înaintea ochilor Săi, chiar dacă ea stătea înapoia Lui. El nu avea nevoie s-o aibă înaintea Lui, pentru El totul stătea în lumină; și chiar dacă nu s-a spus nici un cuvânt, căile ei, gândurile și sentimentele ei erau pe deplin cunoscute de El, Cel care cunoaște viața fiecărui suflet. Numai de la El aștepta ea harul de care avea nevoie. De aceea El spune: »... păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate«. Însă foarte sigur păcatele ei nu au fost cocoloșite.

Nu era destul să se spună: „Ele să fie curând îndepărtate prin sângele ispășitor“, păcatele nu au fost minimalizate, ci ele au apărut mult mai serioase pe baza harului pe care sângele l-a dat în Hristos, singurul care poate curăți și îndepărta totul. Ele au fost puse pe capul țapului viu; căci acesta era semnul pe care Dumnezeu l-a prescris, ca să dea lui Israel o mărturie suficientă pentru faptul că păcatele lor au fost îndepărtate. Tabloul arăta clar că ele au fost îndepărtate, ca niciodată să nu mai reapară.

Fără îndoială sub Lege nu a fost revelată clar veșnicia. Dar ceea ce avea loc în fiecare an pentru iudei este valabil veșnic pentru creștini. Nu este lăsat pe seama noastră să tragem concluzii pe baza speculațiilor, ci noi avem descoperirea exactă și clară a lui Dumnezeu în epistola către Evrei (Evrei 10,1.2). Dumnezeu spune în locul acesta despre credincioșii care au fost curățiți o dată, că ei nu mai au aducerea aminte de păcatele lor.

Prietenii mei dragi, aveți voi o astfel de curățire prin sângele lui Hristos, care vă face să nu vă mai amintiți de păcate? Ce rar se întâlnește un copil al lui Dumnezeu care este eliberat de orice povară și orice îndoială! La omul natural (firesc) nu este un semn mai îngrozitor al împietririi ca acela că el nu își mai aduce aminte de păcate. Lucrarea dătătoare de viață a Duhului Sfânt trezește conștiința profundă cu privire la păcate înaintea lui Dumnezeu. Dar efectul lucrării lui Hristos este acela, că sufletul, în timp ce sentimentul pentru păcat a fost trezit în cel mai înalt grad, este eliberat de toată frica și teama, pe baza judecării de la cruce, pe care Domnul nostru a purtat-o deja. Credința se bazează pe ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la vina personală a fiecărui om. Sufletul, care crede în Hristos, are mai întâi o cunoaștere profundă lucrată de Dumnezeu cu privire la păcatele sale; dar totodată el crede în ceea ce a făcut Dumnezeu la crucea lui Hristos, ca să șteargă păcatele și să dea pacea cu Sine Însuși. În felul acesta sufletul devine curățit, așa că el nu mai are nici o aducere aminte de păcatele sale. Dacă te îndoiești de faptul că ele au fost șterse, atunci dezonoarezi lucrarea lui Hristos și harul lui Dumnezeu.

Să se observe că în acest caz nu există nici o neclaritate. Aplicația cu privire la țapul viu este foarte clară. Auzim cum se mărturisesc asupra lui toate nedreptățile copiilor lui Israel și toate călcările lor de Lege cu toate păcatele lor. Nu este o lucrare pe jumătate. Nu se spune; până aici și mai departe nu; nu 999 de păcate din 1000 sau 9999 din 10000. Departe de noi să banalizăm ce natura lui Dumnezeu detestă, de care noi avem acum parte, așa cum ne spune apostolul Petru. Cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, așa spune apostolul Ioan. Dar acolo este faptul că noi avem păcat și că noi am păcătuit. Orice efort de a nega faptul că noi avem păcat în noi (1 Ioan 1,8) și noi păcătuim (1 Ioan 1,10), sau de a căuta scuze pentru aceasta, este indecent față de Dumnezeu și stricat din punct de vedere moral. Pe de altă parte Dumnezeu a dat pe Hristos, ca să îndepărteze definitiv păcatul din univers, așa cum face El acum cu privire la fiecare credincios. Însă jertfa (care era un simbol al jertfei lui Hristos) era calea lui Abel prin credință. Calea lui Cain era să jertfească roadele pământului, deoarece el era indiferent față de blestemul lui Dumnezeu, ca și cum Dumnezeu ar fi tot așa de uituc cu privire la păcat cum este cel care aduce jertfa. Nu este de mirare, că în curând el a arătat ură de moarte față de acela a cărui jertfă a fost primită, în timp ce jertfa lui a fost respinsă. Ura lui Cain merge tot așa de profund ca și ura împotriva luminii lui Dumnezeu și împotriva dragostei lui Dumnezeu.

Vai! Este mereu aceeași istorie a oamenilor, că ei, când își dau seama, că Dumnezeu nu poate să-i primească pe ei și serviciul lor divin, ajung în disperare și încearcă să se piardă în țelurile și speranțele și bucuriile lumii acesteia. Acesta a fost și »calea lui Cain«. Pe de altă parte, când ați fost treziți să simțiți păcatele voastre și natura voastră păcătoasă, mai aveți voi aducerea aminte de păcate? Apostolul Pavel prezintă aceasta ca privilegiu creștin de cea mai mare însemnătate, în comparație cu un închinător din Vechiul Testament, care se baza pe jertfele lui aduse în fiecare an. Efectul lor era limitat în timp; drept urmare ele trebuiau repetate, după ce a trecut un an. Ele nu puteau să satisfacă pe deplin nici pe Dumnezeu și nici pe om. Nici o jertfă potrivită nu putea să îndepărteze păcatul dinaintea Lui; o jertfă nedesăvârșită nu putea să desăvârșească pe cei care se apropiiau. Închinătorii în sensul Noului Testament sunt dimpotrivă spălați o dată pentru totdeauna în chip dumnezeiesc, și ei nu mai au aducerea aminte de păcatele lor.

Singurul lucru care poate satisface pe Dumnezeu și pe credincios este fundamentul dreptății, pe care creștinul este curățit în chip desăvârșit. Nu este vorba de faptul că el a murit și a înviat împreună cu Hristos. Această parte a adevărului nu este exprimată în epistola către Evrei. Și mult mai puțin este vorba de faptul că credincioșii sunt mădulare ale lui Hristos. Prin jertfa lui Hristos este satisfăcută o necesitate mult mai importantă, pe care nimeni nu o poate trece cu vederea fără

să aibă parte de pierdere și pericol, ca să nu mai vorbim acum de interesul proaspăt și profund care se descopere în Vechiul Testament cu privire la aceasta. Potrivit cu Evrei 2,11 noi toți »suntem dintr-Unul«; dar acolo nu ni se spune niciunde că noi suntem un duh cu Domnul. Trupul lui Hristos și botezul cu Duhul Sfânt nu sunt revelate aici. Niciunde nu avem descoperirea că noi suntem una cu Hristos – mădulare ale trupului, al cărui Cap este El acolo sus. Nici nu s-ar fi potrivit cu tematica epistolei către Evrei, dacă acest adevăr ar fi fost prezentat aici, căci Duhul ne prezintă aici gândul dumnezeiesc cu privire la jertfe și la preoție. Acestea sunt cei doi stâlpi ai epistolei către Evrei, și fundamentul este gloria personală a Domnului nostru ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Fiu al Omului într-o Persoană. Deci în loc să învățăm că noi suntem una cu Cel glorificat, ni se arată aici cu toată claritatea, că El a murit pentru păcatele noastre și că El acum apare acolo sus înaintea feței lui Dumnezeu pentru noi. »Pentru noi« și »Cap al trupului« sunt două părți diferite, desăvârșite, ale adevărului. Ar fi condus la o totală confuzie, dacă cele două părți ar fi fost amestecate în aceeași epistolă.

Nu ne îndoim de faptul, că a fost același scriitor, care a fost inspirat de Dumnezeu să facă cunoscut cele două părți; căci noi trebuie să ne distanțăm energic de teoriile nesigure, fie ele de natură nouă sau veche, că ar fi fost Barnaba sau Tit sau Sila sau oricare altcineva, dar nu a fost marele apostol Pavel, cel care a scris scrisoarea către Evrei. Nu este vorba de tradiție, care niciodată nu este sigură; ci Sfânta Scriptură (2 Petru 3) lasă să se recunoască aceasta aici. Chiar dacă această scrisoare are un cu totul alt stil, deoarece ea se adresează creștinilor dintre iudei, totuși sub suprafața ei poartă însușirile tipice ale lui Pavel în adâncimile și înălțimile lui și în expunerea detaliată a ideilor. De exemplu, vedem de la început pe Hristos acolo sus în cer, înzestrat cu toate drepturile, ca urmare a lucrării Sale pe pământ. Acolo El stă la dreapta Majestății în înălțime. El nu numai a intrat în cer, așa cum spune Petru, ci și El *șade* acolo, așa cum arată toată epistola către Evrei. Așa a fost Pavel mântuit. El a văzut numai pe Hristos în cer. De aceea el numește vestea bună Evanghelia slavei lui Hristos. Așa a vrut Dumnezeu să descopere pe Fiul Său în Pavel, care a învățat că acela care prigonea pe ai Săi, Îl prigonea pe El. Epistola către Evrei poartă tot așa de pregnant amprenta lui ca și celelalte epistole, chiar dacă o poartă într-o formă foarte particulară. Apostolul celor necircumciși a scris celor circumciși ca învățător inspirat.

Dar să revenim la marele adevăr pe care îl avem înaintea noastră. Ceea ce noi înțelegem în continuare din epistola către Evrei este, că Dumnezeu a vrut să dea creștinului o cunoaștere deosebită a faptului că toate păcatele lui sunt așa de deplin îndepărtate, că deja acum el poate avea îndrăzneala de a se apropia de Dumnezeu, așa cum S-a revelat El. Cum ar fi putut să fie prezentată mai bine mărturia despre această lucrare desăvârșită decât prin tabloul animalului viu – al celui de-al doilea țap, care fiind încărcat cu toate nedreptățile și încălcările de lege și păcatele, care au fost mărturisite pe capul lui, a fost trimis în pustie de un om care avea însărcinarea aceasta.

Aici trebuie eliminat orice gând cu privire la înviere. Este bine cunoscut, că unii sunt înclinați să vadă învierea în acest tablou. Pare să fie un gând plăcut, ca noi, ca în cazul celor două păsării la curățirea leprosului (Levitic 14), să vedem în primul țap moartea și în țapul al doilea viu învierea. Dar dacă subiectul se studiază mai îndeaproape, se vede că această interpretare nu poate fi corectă. Hristos a înviat dintre morți având înaintea perspectiva înălțării Sale la cer, în timp ce țapul al doilea era trimis aici în pustie. Dar pustia nu poate fi scena gloriei, căci cerul este cu totul altceva decât o țară nelocuită. Nu, învierea nu are nicidecum ce căuta aici; Dumnezeu ne dă aici un tablou foarte expresiv pentru păcatele care au fost mărturisite și care apoi au fost trimise acolo unde niciodată nu mai pot fi găsite.

Fără îndoială învierea lui Hristos este privită în Noul Testament ca dovada binecuvântată, că păcatele noastre au fost iertate. Așa ni se spune: »Care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți« (Romani 4,25). Dar noi trebuie să fim mulțumiți cu tabloul pe care Dumnezeu îl pune aici înaintea ochilor noștri. Noi nu avem voie să legăm între ele adevăruri care în realitate sunt despărțite unul de altul. Este pe deplin suficient să

se spună că noi avem aici sorțul pentru popor în continuarea sorțului pentru Domnul, și că în acest caz păcatele, care au fost puse pe capul lui Azazel prin mărturisirea lor de către preot, prin acțiunea lui deosebită, au fost îndepărtate, așa că ele niciodată nu mai apar. Dacă este adevărat că pe aceasta se pune accentul aici, atunci nu se poate tăgădui că pentru suflet are o importanță foarte mare.

Ajungem acum la o diferență importantă între cei doi țapi. Primul țap nu era, așa cum am văzut, categoric îngrădit, cum era țapul al doilea; și dimensiunea contra-tabloului este cu certitudine infinită. Noi citim nu numai că primul țap a fost tăiat și că sângele a fost dus în Locul preasfânt, ci nouă ni se spune și că el a făcut ispășire și pentru locul sfânt, cortul întâlnirii, și pentru altar. Aplicarea sângelui depășește cu mult domeniul omului. Tot așa în Noul Testament sângele lui Hristos nu se limitează numai la poporul Său, sau la aceia pentru care el are *acum* valabilitate. Eficacitatea lui este nelimitată pentru *toți* care ascultă chemarea lui Dumnezeu și cred în Hristos.

Dar presupunerea că sângele Său are valabilitate numai pentru cei aleși este o greșală. Nu că eu aș avea îndoială cu privire la dragostea care alege a lui Dumnezeu. Ea este tot așa de sigură ca oricare alt adevăr al revelației, și ea este un izvor de mângâiere bogată pentru toată familia celor care au credință; ea amortizează mândria omului și glorifică pe Dumnezeu oricărui har. De aceea se poate cu plăcere recunoaște, că predestinarea se vede în țapul al doilea, dacă este permisă o astfel de exprimare. Căci acolo apare îngrădirea, în timp ce primul țap este neîngrădit în conținutul simbolului lui. De aceea pe el se întemeiază transmiterea Evangheliei la întreaga creație de sub cer. Ce poate fi îngrădit mai puțin, când un alt adevăr este protejat? Nu se poate imagina ceva mai devastator pentru dimensiunea infinită a Evangheliei, ca părerea că ea este adresată numai celor predestinați. Domnul a poruncit ca Evanghelia să fie predicată la întreaga creație. De aceea este bine să se facă după cuvântul Său, și nu trebuie să ai nici o teamă de onoarea lui Dumnezeu. Fii sigur că Dumnezeu a găsit un preț de răscumpărare și că El este deplin satisfăcut. Să nu vă imaginați nici o clipă măcar, că sunteți în pericol să treceți peste ceea ce conține sângele lui Hristos și peste ceea ce Dumnezeu gândește despre jertfa Sa nespus de mare. Dacă ar fi o mie de lumi, care trebuie salvate, dacă ar fi mai mulți păcătoși decât sunt în realitate, care vor să asculte vestea bună a lui Dumnezeu, în sângele lui Hristos este putere suficientă pentru fiecare păcătos din fiecare lume. Aceasta este valoarea nelimitată, pe care Dumnezeu o găsește în moartea Fiului Său.

Dacă Dumnezeu nu ar face mai mult decât să vestească Evanghelia, atunci nimeni nu va putea auzi și nu va putea găsi pace. Poți fi mișcat de Evanghelia, poți chiar să primești Cuvântul cu bucurie. Dar dacă Cuvântul nu pătrunde mai mult decât la sentimente, atunci el nu are nici un rost. Sufletul are nevoie mai mult decât de aceasta, și credinciosul prin har este subiectul unei lucrări mult mai profunde. Adevărul străpunge conștiința sub mâna Duhului lui Dumnezeu. În felul acesta credinciosul vine într-o judecare de sine însuși și conștient de harul lui Dumnezeu în Persoana și lucrarea lui Hristos este adus la Dumnezeu, și astfel este justificat de toate. De aceea nu ești îndreptățit să spui unui om neîntors la Dumnezeu: „Păcatele tale au fost șterse și ești justificat de toate“. Un slujitor al Cuvântului lui Dumnezeu merge prea departe când spune unui necredincios, că el și toată lumea sunt salvați prin lucrarea lui Hristos, așa că ei trebuie numai să creadă. Dimpotrivă – ești încă în păcatele tale până în momentul când crezi în Dumnezeu din pricina Fiului Său. »Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit, tu și casa ta« (Faptele Apostolilor 16,31).

Dacă se depășește cadrul Evangheliei lui Dumnezeu, atunci se vestește o evanghelia falsă, marcată de propria persoană. Se predică cu mai multă cutezanță decât ar trebui să se facă, fără să fi îndreptățit prin Cuvântul lui Dumnezeu de a face aceasta. Că sângele lui Hristos poate să curețe orice suflet aflat în necaz, aceasta este desigur adevărat. Dar nu ai nici un drept să spui unui suflet că păcatele lui au fost îndepărtate, dacă la el nu există credință în Hristos. Dacă omul crede în Evanghelia, atunci ai dreptul să-i spui pe baza adevărului prezentat în țapul al doilea, că Hristos a purtat păcatele lui pe trupul Său pe lemn și că ele au fost îndepărtate pentru totdeauna.

Lucrarea ispășirii devine vizibilă la primul țap. Dacă păcatele sunt mărturisite și îndepărtate, atunci este prezentă mângâierea în baza cunoașterii, că toată povara grea a fost îndepărtată, și niciodată nu va mai apărea. Aceasta nu o poate spune fiecare suflet. Aici limitarea la Israel își are însemnătatea ei. La țapul al doilea este clar vorba de tot poporul. În primul caz era sorțul pentru Domnul, în cazul al doilea este sorțul pentru popor. Prin „popor“ nu se înțelege oricine, ci (în cadrul cărții Levitic) de poporul ales și numai despre acest popor. Dar de ce să încercăm noi asemenea unui calvinist să limităm pe Dumnezeu harului? Vrei tu să îngustezi vestea bună?

Dacă crezi Evanghelia, atunci fără îndoială ești unul din aleșii lui Dumnezeu, unul din copiii Săi, care strigă »Ava, Tată«. Acum știi din Cuvântul Său, că tu ai fost subiectul dragostei lui Dumnezeu, înainte să fie creată lumea. Dar tu nu ai avut nici un drept să-ți atribui vreun cuvânt în privința aceasta, înainte de a fi crezut în Fiul Său. Până în acel moment totul era în afara domeniului tău. Fapt este, că tu erai un copil al mâniei ca și ceilalți. Dar când sufletul Îl mărturisește pe Hristos, când sângele este recunoscut în puterea lui ispășitoare, atunci ai dreptul justificat să auzi de la Dumnezeu că »păcatele tale cele multe au fost iertate«. Atunci întreg adevărul poate fi aplicat fără ezitare la sufletul care crede și se căiește. Căci niciodată nu există o căință lucrată după voia lui Dumnezeu fără să nu fie dată o credință potrivită cu voia lui Dumnezeu, și nici o credință după voia lui Dumnezeu fără o căință după voia lui Dumnezeu. Fii totdeauna gata să mângâi un suflet, când una sau alta din acestea devine vizibilă. Căci în unele cazuri sufletul este umplut mai mult cu bucuria de a avea pe Isus ca Mântuitor, decât să se preocupe cu judecata de sine. În alte cazuri el este umplut de frică din cauza păcatelor lui înaintea lui Dumnezeu, așa că sentimentul pentru dragostea iertătoare devine acoperit cu un voal. Nu trebuie să fie așa, căci Evanghelia este clară. Dar ce poate fi mai vindecător pentru suflet, decât judecata de sine temeinică în lumina lui Dumnezeu? Nu fi nerăbdător cu un suflet astfel încercat și nu îl forța prea mult. Nu-l scoate înainte de vreme din aceste exerciții foarte utile ale conștiinței, pentru ca să privească la Hristos și la cruce. El trebuie să se plece liniștit sub sentimentul copleșitor al propriei vine, în timp ce învață ce a lucrat harul lui Dumnezeu în Domnul Isus. Dar nu slăbi acea lucrare profundă a judecății de sine necruțătoare înaintea lui Dumnezeu. Tu poți acum spune cu încredere în Numele Domnului: „Păcatele tale au fost complet îndepărtate“. Aceasta este învățătura țapului Azazel pentru fiecare credincios.

Să repetăm, că aici nu avem adevărul strălucitor al lucrării de ispășire făcute prin sângele Său, care trimite harul la toată lumea – lucrarea care în veșnicie a satisfăcut gloria lui Dumnezeu, acolo unde păcatul L-a dezonorat, și care Îi dă dreptul să reverse toată binecuvântarea, care este în inima Lui. Aici vedem mărturia a ceea ce era absolut necesar pentru eliberarea sufletului. Însă țapul al doilea ar fi inefficient și zadarnic fără primul țap. Dacă mai întâi nu te apropii de Dumnezeu prin sângele care a făcut ispășirea, atunci este o adevărată inducere în eroare să scoți chiar și numai cea mai mică mângâiere din Azazel, că păcatele noastre au fost îndepărtate.

Însă Noul Testament vorbește foarte clar în privința aceasta. Să studiem un moment unele locuri din Scriptură pentru ilustrare. Primul (ca să păstrăm ordinea) este în Matei 1,21: »Să-I pui Numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale«. »Va mântui pe poporul Lui« nu înseamnă mântuirea fiecăruia. Expresia »poporul Lui« nu se referă la toate națiunile. Se arată că Isus este Mesia dumnezeiesc. Poporul Domnului sunt persoanele pe care El vrea să le mântuiască din păcatele lor; și El nu vrea numai să domnească peste ele, așa cum ar fi putut gândi un iudeu. Gloria Lui este dumnezeiască; El este adevăratul Emanuel, ceea ce înseamnă „Dumnezeu cu noi“. Da, dacă este posibil, El este mai mult decât Emanuel, El este Domnul. El trebuia să Se numească Isus, ceea ce cuprinde în Sine Numele minunat al Domnului, pentru că »El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale«. În felul acesta totul este hotărât. Mântuitorul execută planul de har al lui Dumnezeu.

Pe parcursul evangheliei după Matei găsim cuvinte nu numai despre Domnul, ci și de la El. Unii oameni au impresia, că dacă noi avem unele cuvinte ale Domnului nostru preaiubit, în acestea se include mai mult decât în alte comunicări ale Scripturii, oricât de mult acestea ar exprima același adevăr. Este într-adevăr o maiestate și o profunzime în afirmațiile Mântuitorului

nostru, care sunt unice și caracteristice Lui, dar Scriptura posedă în toate părțile ei realmente și exact aceeași autoritate. În momentul când se acceptă anumite trepte de credibilitate, se subminează autoritatea ei, strecurând nesiguranța. Și nesiguranța cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu este mortală. Oricum ar fi, în Matei 20,28 stă scris: »Așa cum Fiul Omului nu a venit să I Se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți«. Aici nu se spune „pentru toți“, ci »pentru mulți«.

Într-adevăr, într-un anumit sens Domnul nostru este preț de răscumpărare pentru toți; și apostolul vorbește despre aceasta în 1 Timotei 2,6: »S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea convenită«. Dar există o diferență de nuanță între cele două locuri din Scriptură. Dacă este un preț de răscumpărare pentru mulți, ca în evanghelia după Matei, este clar că acesta este îngrădit. „Pentru“ înseamnă „în locul“ (*avri*) multora; aceasta este suplinirea. Când se referă la toți, ca în epistola către Timotei, atunci înseamnă „în favoarea“ (*ὐπὲρ*) tuturor. „Pentru“ nu are întotdeauna același înțeles în Scriptură. Este foarte necesar să facem această remarcă, căci sunt mulți care sunt înclinați să presupună, că dacă cuvântul „pentru“ are un anumit sens într-un anumit loc, atunci el trebuie să aibă același sens și în alte locuri. Să luăm Romani 4,25: El »a fost dat din pricina fărădelegilor noastre« și în continuare »a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți«. Expresia „din pricină“ nu înseamnă, chiar dacă în greacă este o accentuare a aceluiași cuvânt, în ambele locuri același lucru. »Din pricina fărădelegilor noastre« exprimă motivul pentru care El a fost dat; dar învierea Sa a avut loc din pricina îndreptării noastre, nu că noi am fi drepti, ceea ce ar contrazice adevărul și în mod deosebit cuvintele care urmează imediat după aceea în Romani 5,1.

Este posibil ca aceasta să lovească în prejudecățile anumitor oameni, dar permiteți-mi să încerc să vă conving (dacă sunteți gata de a vă lăsa convinși), că ceea ce s-a spus este adevărat. Dacă cele spuse mai înainte nu ar fi adevărate, urmarea ar fi, că un om este îndreptățit înainte de a crede, ceea ce este fals. Cineva este îndreptățit prin credință, și nu *înainte* să creadă. Gândește numai la urmările de neevitat, dacă aceasta din urmă ar fi posibil. Ești un copil al lui Dumnezeu în timp ce ești încă un copil al mâniei! Ești sub vină și condamnăre, în timp ce ești îndreptățit! Se poate imagina ceva mai detestabil și mai monstruos decât aceasta, și pe lângă toate acestea să te justifici cu Scriptura? Nimeni în afară de cel credincios nu este îndreptățit. Înainte să creadă el nu a fost nici spălat, nici sfințit, nici îndreptățit. Aici nu este vorba de planul lui Dumnezeu, ci de credința omului. Fără îndoială a existat un plan dumnezeiesc, înainte ca omul sau lumea să fie create; dar ce are aceasta a face cu momentul când un om este îndreptățit? Cât de absurd este când se presupune că un om a fost îndreptățit înainte de a se naște! Că Dumnezeu are intenții de har cu el, aceasta este un cu totul alt adevăr; dar ca să fie îndreptățit, el trebuie să se nască din nou și să creadă Evanghelia și trebuie să primească pe Hristos pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Un om nu poate fi îndreptățit înainte ca să-L cunoască pe El. Îndreptățirea este o stare de imunitate în care vine o persoană prin credință. »Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos« (Romani 5,1),

Trebuie să se recunoască că îndreptățirea trebuie să aibă un fundament corespunzător (ca să folosim limbajul teologiei) sau să se bazeze pe un fapt care a câștigat recunoaștere cum se cuvine. Dar baza anterioară dinaintea lui Dumnezeu nu trebuie confundată cu mijlocul sau principiul prin care sufletul este adus în această stare. Așa hotărăște Scriptura, că un om nu este îndreptățit înainte ca el să creadă în Hristos și drept urmare are pace cu Dumnezeu. Pacea cu El este o stare a sufletului, pe care omul nu o poate avea fără să știe că o are. Este o chestiune periculoasă și nimicitoare pentru suflet să spui unui om că el are pace cu Dumnezeu, dacă el nu o savurează. Pacea este binecuvântarea pe care o are sufletul când prin credința în Isus el a renunțat la orice luptă împotriva lui Dumnezeu. Când un suflet primește nu numai pe Mântuitorul, ci și lucrarea de ispășire, pe care El a făcut-o, atunci el se sprijină înaintea lui Dumnezeu pe El. Atunci, și nu înainte, el este justificat prin credință și are pace cu Dumnezeu spre lauda lui Hristos. Nu spre lauda credinței lui, chiar dacă credința este necesară.

Același lucru vedem dacă deschidem în 1 Corinteni. Citim în capitolul 15, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi (1 Corinteni 15,1). Acesta este un adevăr mare, care poate fi pus înaintea ochilor unui suflet fricos sau cu adevărat căutător. Dar el se poate aplica numai vag și la modul general cu privire la un necredincios. Se poate spune deschis, că El a gustat moartea pentru toate (probabil chiar pentru toți – Evrei 2,9). Dacă El nu ar fi murit ca jertfă pentru păcat, dacă El nu și-ar fi vărsat sângele ca ispășire, nu ar putea să existe nici o Evanghelie pentru lumea vinovată. Dar dacă sufletul crede în Dumnezeu și în eficacitatea morții lui Hristos, atunci povara vinei este îndepărtată; căci aceasta este garanția cea mai sigură a lui Dumnezeu pentru fiecare care crede. Acolo unde este credință, noi nu putem supraevalua certitudinea pe care ea o dă sufletului. După 1 Corinteni 15 ne îndreptăm acum spre epistola următoare și citim în Galateni 2,20, că Hristos »m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine«. Este imposibil să exprimi aceasta mai personal. Este valabil nu numai adevărul general, că Dumnezeu a iubit așa de mult lumea »că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică« (Ioan 3,16). Sufletul care crede are voie să ia pentru sine personal dragostea lui Hristos: »... care *m-a iubit* și *S-a dat pe Sine pentru mine*«. Ești îndreptățit să spui aceasta unui necredincios? Nici un loc din Scriptură nu justifică sau permite o astfel de libertate.

Vrem acum să privim încă o dată foarte scurt capitolul al treilea din epistola către Romani: »Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.« (Romani 3,25.26). Din aceasta rezultă foarte clar, că nu există nici o îndreptățire, atâta timp cât încă nu este prezentă credința în Isus. Credința în mesajul lui Dumnezeu trebuie să existe, pentru a fi îndreptățit.

Și mesajul încă mai este adus „tuturor“; căci în Romani 3,22 se spune: »neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți«. Dar în momentul în care se vine la aplicarea acesteia, se spune: »și peste toți cei care cred în El«. Aceștia sunt îndreptățiți; dar Cuvântul harului merge la toți. În felul acesta cele două adevăruri sunt confirmate în mod deosebit în întreg Noul Testament. Acolo este vestirea atotcuprinzătoare pe baza sângelui prețios al lui Hristos; și acolo este certitudinea pozitivă a îndreptățirii, pretutindeni unde este credința în El. În Romani 5,8.9 ni se spune: »Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.«

De fapt putem constata că Scriptura vorbește în trei feluri despre îndreptățire ca necesitate pentru om, care prin natura lui nu este drept:

1. îndreptățit prin harul Său (Tit 3,7), când vorbim despre izvor;
2. îndreptățit prin sângele Său (Romani 5,9), dacă căutăm cauza în lucrarea Domnului nostru Isus Hristos;
3. îndreptățit prin credință (Romani 5,1), dacă întrebăm de felul cum sufletul ajunge personal să savureze această binecuvântare.

Ați auzit probabil că există oameni care afirmă, că credința ar fi suma și natura tuturor virtuților creștine! Aceasta înseamnă de fapt să declari Evanghelia lui Dumnezeu fără valoare. Credința înseamnă, că sufletul primește mărturia dumnezeiască. Acela, care crede, aprobă că Dumnezeu este adevărat. Când Dumnezeu mărturisește că Isus este Fiul Său, atunci credința primește din inimă aceasta. Este mesajul pentru vinovați și pierduți – cum poate atunci credința să fie suma și natura tuturor virtuților creștine, dacă Evanghelia este valabilă categoric pentru fiecare suflet sărman ca păcătos pierdut? Pe când noi eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Să luăm un cuvânt mai tare: »celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire« (Romani 4,5). Este aceasta suma și natura tuturor virtuților creștine? Ea este exact opusul unei astfel de necredințe. Credința însă nu înseamnă numai că se crede în Dumnezeu sau se primește mărturia Lui; ea include și

încredere în El și în harul Său. Dacă luăm și 1 Petru 1,21, acolo este accentuată credința prin Hristos în Dumnezeu Însuși.

Vai, ce se exprimă în felul acesta este învățătura oamenilor care au auzit Evanghelia, dar nu o înțeleg. Credința lor greșită sau mai degrabă necredința lor constă în aceea, că noi înșine am vrea să fim efectiv proprii noștri salvatori cu ajutorul Duhului Sfânt. Mântuirea le este necunoscută, chiar dacă ei nu-și dau seama de aceasta, căci în exterior ei întâmpină pe Hristos cu închinare, unii dintre ei merg chiar mai departe și par să onoreze și semnul crucii. Ei cred că Hristos a murit, ca să aducă pe orice om, în mod deosebit pe cel care crede, pe calea mântuirii, chiar dacă în general fără botez niciunul nu ar putea fi mântuit. În practică la aceasta se adaugă, că ei introduc prescripții și vorbind din punct de vedere moral toate virtuțile creștine. În felul acesta ei jefuiesc pe deplin pe Domnul de rodul mântuirii făcute de El, deoarece ei iau celor pierduți orice posibilitate de pace cu Dumnezeu. Cum ar putea un om sincer să spună lui Dumnezeu: „Permite-mi să am acum pace cu Tine, căci eu am suma și natura tuturor virtuților creștine“? Duhul Sfânt tocmai ne-a dovedit, că sufletul nu are nimic bun care să-l dovedească înaintea lui Dumnezeu; și de aceea el este constrâns să se agațe de harul Său suveran în Hristos. Amintita învățătură nimicește acțiunea directă a lui Dumnezeu cu privire la a da viață sufletului și la mântuire. Cu toate acestea, acestea sunt simțămintele oamenilor evlavioși care au fost orbiți prin tradiția omenească. Ei citesc Biblia numai prin această ceață înșelătoare, dacă nu trebuie să se apere într-o oarecare măsură împotriva raționaliștilor. Neștiința lor cu privire la adevăr provoacă întristare.

Dacă se pun lucruri omenești între suflet și Dumnezeu, înțelegerea spirituală este întunecată. Cât de periculos este aceasta în clipa aceea serioasă, în care sufletul pășește pentru prima dată în lumina minunată a lui Dumnezeu, unde Mântuitorul este descoperit în veșnicie.

Dar dacă mergem mai departe putem vedea același adevăr în cele două scrisori către Efeseni și Coloseni, și anume foarte exact și plauzibil, fiecare scrisoare purtând însă un caracter specific. Citim de exemplu în Efeseni 1,7: »În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor«. Chiar dacă răscumpărarea și lucrarea de ispășire sunt două lucruri diferite, totuși ele nu trebuie despărțite una de alta. Nu se poate vedea lucrarea de ispășire fără răscumpărare și nici răscumpărarea fără lucrarea de ispășire. De aceea pare legitim să aplicăm puterea acestor locuri din Scriptură la tema noastră. Deoarece totul se bazează pe sângele lui Hristos, acestea nu se pot savura fără credință. „Noi“, cei care „avem răscumpărarea“ sunt cei care cred și care într-un verset anterior sunt denumiți credincioși în Hristos.

Acum vrem să acordăm atenție unui loc din Scriptură foarte clar din prima epistolă a lui Petru. Intenționat las pentru un moment epistola către Evrei la o parte. În 1 Petru 2,21-24 avem ceva care se referă foarte clar la Hristos, care împlinește umbra din marea zi a ispășirii. »Fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn«. Nu se spune „spre lemn“. Mulți traducători redau în felul acesta; dar aceasta este o totală neglijare lipsită de cunoașterea limbajului jertfelor din Vechiul Testament. În Septuaginta se folosesc două forme în acest context, care totdeauna se deosebesc una de alta. Când este vorba de „pe“ cu acuzativ sau „spre“, se folosește o cu totul altă prepoziție. Acolo unde se găsește forma pe care o întâlnim aici, ea înseamnă invariabil „pe“ cu dativ și nu „spre“. S-ar putea ca în alte cazuri aceasta să nu fie totdeauna așa; dar în limbajul jertfelor diferența este clară și totdeauna este respectată. Este clar că aici apostolul Petru se referă la limbajul jertfelor din Vechiul Testament. Toată scrisoarea lui este bogată în aluzii de felul acesta. Dacă lumea ne spune că Petru era un om neînvățat, totuși credincioșii nu trebuie să uite, că Duhul Sfânt l-a inspirat. S-ar putea să nu ofere un spectacol strălucitor al gândirii omenești sau al esteticii omenești și nici un efort de a împodobi adevărurile de aur, pe care el le vestea; dar limbajul pentru toate acestea este dumnezeiește corect. Oricine se preocupă imparțial cu acestea ar trebui să înțeleagă aceasta chiar de la prima privire a acestei secțiunii. Credinciosul ar trebui să fie foarte sigur de aceasta.

Cu regret devine clar că la baza tuturor eforturilor de a întuneca Scriptura stă lipsa credinței în adevărata inspirație a Cuvântului lui Dumnezeu și în eficacitatea desăvârșită a lucrării lui Hristos. Permiteți-mi să mă refer la un alt punct, care arată cât de neîntemeiată este ideea că Domnul nostru a purtat păcatele noastre toată viața Sa. Expresia greacă folosită în locul citat *αὐθιγενε* pentru forma trecut a verbului „a purta“ nu arată ceva permanent, ci o acțiune trecătoare. Aceasta este exprimată aici prin folosirea în greacă a formei de timp aorist. Luarea în considerare a textului original face deci clar că aici se referă la ceea ce a avut loc pe cruce și cu siguranță nu la ceea ce a avut loc înainte de cruce sau după aceea. Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Său numai în această scurtă perioadă de timp. Forma cuvântului exclude tot ce a început înainte și conține faptul că purtarea păcatelor la cruce s-a încheiat acolo unde a început. De aceea expresia „spre cruce“ este greșită, probabil nu în forma cuvântului în sine însuși, dar în folosirea lui în sensul numit mai înainte și cu privire la jertfe.

Putem să adăugăm altceva. Când Domnul nostru a devenit purtătorul păcatelor, El a fost înconjurat de întuneric supranatural. Este general cunoscut că potrivit cunoștințelor științifice, în acel moment nu putea să aibă loc nici un fel de întuneric. Atunci nu a fost un simplu întuneric natural, ci a fost unul supranatural. Au fost și alte semne supranaturale care l-au însoțit. Catapeteasma Templului s-a rupt de sus până jos. Mormintele s-au deschis. Soarele s-a întunecat și întunericul, așa cum știm, a fost unic. În acel moment și în acele împrejurări Hristos a fost făcut păcat pentru noi. Dacă Hristos ar fi purtat păcatele noastre toată viața Lui, atunci tot timpul ar fi putut avea loc astfel de semne ciudate. Dacă Hristos mai înainte ar fi fost făcut păcat, atunci în tot acest timp El ar fi trebuit să fie fost părăsit de Dumnezeu. Însă părăsirea Lui de către Dumnezeu se referă clar la acest moment, și numai la acesta. Întunericul supranatural, părăsirea de către Dumnezeu și toate celelalte semne minunate caracterizează prezența unui punct culminant incomparabil și de neimaginat, care întrecea tot ce a fost înainte. Este spus prea mult, dacă pe baza afirmațiilor Scripturii se spune că în toată veșnicia niciodată nu va mai fi un astfel de punct culminant? Cât de binecuvântat este să ști că toate aceste lucruri arată că Hristos a fost făcut păcat pentru noi. Fără îndoială a fost acțiunea lui Dumnezeu spre onoarea Lui proprie, dacă facem abstracție de răutatea creaturii. Nu este de invidiat inima care deplin conștientă vrea să dea la o parte aceste lucruri în loc să crească în adevărul că ce a suferit Hristos în ziua aceea este faptul cel mai important pentru Dumnezeu și pentru om, care a existat vreodată sau va putea fi.

Cât de enormă este schimbarea și ce binecuvântată este biruința binelui asupra răului, când un suflet este trezit nu numai cu privire la nedreptatea mare și îngrozitoare care a fost făcută Fiului lui Dumnezeu, ci și cu privire la harul nespus de mare al Său și al Tatălui. Căci El a făcut nespus mai mult decât creația putea face sau putea suferi, pentru ca păcatul să poată fi judecat, îndepărtat și iertat, și pentru ca Dumnezeu să poată fi glorificat cu privire la ceea ce în sine însuși este deosebit de reprobabil pentru natura Sa. Conștiința în noi cei care credem simte că Dumnezeu trebuia îndreptățit. Dar dacă noi ne putem gândi numai la gloria Sa morală, totuși Dumnezeu Și-a îndreptat inima ca să binecuvânteze pe omul pierdut în păcat. De aceea la crucea lui Hristos El a făcut pace și ne-a dat mântuirea prin sângele Său. Cu această ocazie în maiestatea dragostei Sale S-a ridicat deasupra urii noastre, când aceasta s-a ridicat în mod detestabil împotriva Fiului Său, care S-a smerit până la extrem, ca să ne salveze din egoismul nostru nenorocit, din faptele noastre rebele și presentimentul dreptei mâinii și judecăți. De aceea El ne face să știm că aceiași moarte a Domnului Isus Hristos pe de o parte a satisfăcut în chip desăvârșit onoarea Sa ca Judecător al păcatului și pe de altă parte prin sângele Său a șters păcatele noastre. Pretutindeni altundeva aceasta este incompatibil, dar în realitatea morții lui Hristos s-au unit aceste două lucruri. Numai Persoana Sa a fost în stare să rezolve problema păcatului – atât ca binecuvântare pentru păcătos cât și spre gloria lui Dumnezeu și cu privire la dragostea Sa.

Azazel vorbește despre îndepărtarea păcatelor poporului, ceea ce se bazează pe jertfa pentru păcat din marea zi a ispășirii. Era tabloul pe care Dumnezeu în harul Său l-a dăruit ca completare la ȧapul jertfit pentru îndepărtarea tuturor păcatelor din sufletul împovărat al poporului Său.

Dumnezeu, care Și-a găsit odihna cu privire la păcat în sângele lui Hristos vărsat la cruce, a vrut prin aceasta să lase să se recunoască, că păcătoșii vinovați care privesc la El, Cel care le-a mărturisit păcatele și le-a purtat la cruce, puteau fi eliberați de toată frica cu privire la judecată.

Aproape este de prisos să se spună, că această temă este de cea mai mare importanță pentru suflet. Dacă este cineva aici, care privește la El și care este totuși chinuit de păcatele sale, atunci facă Domnul ca el să poată recunoaște pe deplin mărturia scrisă a lui Dumnezeu cu privire la cruce, la sânge și la moartea lui Hristos. Nu este vorba numai de ce se pierde prin necredința față de Scriptură; ci este vorba și de faptul dacă cu adevărat se acordă realmente onoare lucrării de ispășire înfăptuită de Domnul nostru Isus Hristos. Cât de puternic mărturisește Duhul Sfânt puterea morții lui Hristos (Evrei 10,15). Voi nu sunteți chemați să apreciați simpla realitate a morții Sale, ci cu mult mai mult explicația dată de Dumnezeu pentru om și față de om, ce valoare are această moarte în ochii Săi, prin care Dumnezeu revelează puterea lucrării lui Hristos pentru păcatele voastre. Este curățirea și pacea pe care Dumnezeu le dă prin Hristos celui care crede. El dorește ca voi să aveți siguranța fermă că tot ce era împotriva voastră a fost așa de deplin îndepărtat, că Dumnezeu niciodată nu Își va mai aminti de ele.

Unii din cititorii mei își vor aminti de învățătura care se bazează pe vițel și cu siguranță se vor mira că același conținut pare să se aplice la Azazel. Să privim pentru un moment cum ne este prezentat adevărul. Noi toți începem așa, că noi stăm afară, ca și Israel. Noi, cei care credem, nu eram mai puțin plini de păcate și fărădelegi. Vițelul este văzut când ajungem să cunoaștem că avem îndrăzneală să intrăm în Locul preasfânt și ca preoți să ne apropiem acolo unde este Dumnezeu. Aceasta nu o vom poseda nicidecum atunci când am fost treziți pentru prima dată (oricât de reală ar fi fost această trezire spirituală). Sufletul simte atunci că se află în afara Locului preasfânt și el strigă către Dumnezeu, în timp ce recunoaște că în mod justificat este subiectul judecării lui Dumnezeu. Aceasta este starea la care se referă cei doi țapi. Noi avem nevoie nu numai de sânge, deoarece pe de o parte el satisface pe Dumnezeu, ci pe de altă parte avem nevoie și de iertarea păcatelor noastre, ca să avem siguranța că păcatele au fost îndepărtate.

Dar suntem noi lăsați în această stare? Nu, Hristos a intrat în Locul preasfânt. Așteptăm noi acum, ca Israel, ca Hristos să iese afară? Tabloul este valabil, luat strict, numai pentru ei. Țapul al doilea poate fi alungat abia după ce marele preot iese din Locul preasfânt – spre ușurarea nespuse de mare a poporului, care nicidecum nu avea voie să intre acolo. Dacă cineva insistă la împlinirea literalmente a lui Azazel, atunci acela trebuie să fie Israel. Ei sunt acum afară, și ei vor rămâne afară până în ziua aceea. Însă Domnul Isus va părăsi Locul preasfânt din cer și va veni cu putere, slavă și binecuvântare. Suntem noi ca creștini în această stare acum? Cu siguranță nu, dacă recunoaștem deplina eficacitate a sângelui Său. Evanghelia ne aduce mult mai mult decât mângâierea adusă de țăpul al doilea poporului care stătea afară. Noi mulțumim Tatălui, care ne-a făcut capabili de moștenirea sfinților în lumină (Coloseni 1,12). Prin Hristos ambii, iudei și păgâni, care cred, avem intrare printr-un Duh la Tatăl. Chiar și aceia, care odinioară erau departe, au fost apropiați prin sângele lui Hristos (Efeseni 2,13.18).

Duhul Sfânt, care a venit deja din Locul preasfânt, ne face cunoscut aceasta, în timp ce Hristos mai este încă acolo. Noi putem deci să așteptăm să vină Hristos – nu ca să vestească iertarea păcatelor, ci ca să transforme trupul și să-l facă asemenea trupului Său și ca să-Și prezinte sie Însuși Adunarea glorioasă. Acesta este incontestabil creștinismul și speranța creștină. Prin Duhul Sfânt, care a venit, avem intrare slobodă în Locul preasfânt, unde este Hristos. Când Hristos va părăsi cerul și va apărea ca să binecuvânteze pe poporul Său, Duhul Sfânt va fi revărsat în același moment și pentru a doua oară peste toată făptura. Binecuvântarea creștinismului este aceea, că noi cunoaștem pe Hristos, în timp ce El este în cer. În privința aceasta tabloul vițelului poate fi aplicat cu privire la noi în toată puterea lui, cu toate că, ca și păcătos sârman totdeauna se începe acolo unde Israel termină, și anume la cei doi țapi.